

ЗБЕРЕЖЕННЯ АДВОКАТСЬКОЇ ТАЄМНИЦІ

Фастовець Наталія,

*кандидатка наук з державного управління, доцентка,
доцентка кафедри приватного та публічного права*

*Інституту права та сучасних технологій
Київського національного університету технологій та дизайну*

Красозов Олександр,

студент групи БП-1-19

*Інституту права та сучасних технологій
Київського національного університету технологій та дизайну*

Відповідно закону, адвокат зобов'язаний зберігати таємницю, яка є головною запорукою довіри клієнта. Довіра клієнта забезпечує адвокату можливість отримати повну інформацію щодо обставин справи. Довіра клієнта створює можливість для якісного захисту його прав та інтересів адвокатом. Сутністю поняття «адвокатська таємниця» є відомості, одержані адвокатом під час здійсненні ним своїх професійних обов'язків, а саме, питання, з яких громадянин або юридична особа звертались до адвоката, суть консультацій, порад, роз'яснень тощо [1].

Відповідно до законодавства України адвокат зобов'язаний зберігати адвокатську таємницю, предмет і зміст якої складає особиста інформація про клієнта, і також обставини, що змусили клієнта звернутися до адвоката та зміст консультацій, порад, роз'яснень, складених документів та інших відомостей, одержаних адвокатом під час здійснення професійних обов'язків [1,2].

Таким чином, національне законодавство декларує визначення понять адвокатської таємниці, але існує велика кількість проблемних питань, пов'язана із практичними ситуаціями, які не врегульовані діючими нормативними актами. Це питання пов'язані із діями силових структур, які мають технічну можливість порушувати права адвокатів і тим самим ставити під сумнів збереження адвокатом умов конфіденційності у співпраці із клієнтом. Крім того, в законодавстві України не деталізовано межі збереження таємниці, що ставить адвоката на межу конфлікту із особистим сумлінням в ситуаціях, коли адвокат працює зі справами де підзахисний може бути людиною, яка діяла умисно. Крім того, проблемою може стати ситуації, коли адвокату стає відомо про підготовку злочину, а це вже входить в рамки конфедераційної інформації, та підпадає під поняття адвокатської таємниці. Проведений аналіз дискусійних питань щодо збереження адвокатської таємниці свідчить про те, що в Україні процес створення демократичного і гуманного суспільства триває повних ходом і спільнота адвокатів стоїть на сторожі захисту прав і свобод людини.

Список використаних джерел:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 5.07.2012 № № 5076-VI // Верховна Рада України.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17#Text>

ЗАСАДИ ОПАНУВАННЯ РИТОРИКИ ЗДОБУВАЧАМИ ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ

Дворянчикова Світлана Євгенівна

*кандидатка філологічних наук, доцентка
доцентка кафедри філології та перекладу
Інституту права та сучасних технологій*

Київський національний університет технологій та дизайну (м. Київ)

Говорячи про риторику (красномовність, ораторське мистецтво) традиційно мають на увазі прикладну науку про способи переконання співрозмовника та арсенал дієвих форм впливу (передусім вербальних) на будь-яку аудиторію.

Уже з історії відомо, що риторика й виникла, й зазнала розвитку ще в античній Греції, де вона, з одного боку, як і епос, драма, музика, скульптура й архітектура, вважалася мистецтвом і творчістю. З іншого ж боку, відтоді риторика набула й тих рис, що зумовили їй можливість стати складовою частиною суспільного життя. Адже вправним героєм й гідним політиком вважався саме той громадянин, хто не лише виконував свої безпосередні обов'язки, але й був здатний вдало виголосити промову, привернути на свою сторону аудиторію, дотепно сперечатися зі супротивником. Красномовство зберігає свою важливість і дотепер.

Таким чином, бачимо, що риторика – комплексна наука, що викристалізувалася на стику низки наук, як-от: філософії, логіки, етики, психології, лінгвістики, еристики, сценічної майстерності тощо. Окрім цього, якщо ми говоримо про здобувача-юриста, риторика у цьому контексті, беззаперечно, інтегрує в собі такі необхідні змістовні компоненти, як професійні знання правника та його загальну ерудицію.

Під час розроблення курсу з вивчення фахової української мови варто передбачити можливості для ознайомлення майбутніх юристів з історією світової, вітчизняної риторики та судового красномовства, дослідження законів і категорій як загальної, так і юридичної риторики.

Навчання майстерності слова сприятиме вдосконаленню комунікативних здібностей здобувачів вищої освіти, підвищенню їхнього рівня володіння українською мовою як найважливішим засобом професійної діяльності. Студенти мають здобути компетентності щодо використання прийомів красномовства, правильної оцінки мовної поведінки